— Ei şi acum, îţi aduci aminte?

— Da. Totul s-a petrecut ca şi cum ar fi fost ieri.

— Şi… ce mai fac oamenii?

— Ce să facă… Sunt tot aşa de curioşi dar nu vor afla niciodată nimic.

— Asta e bine. Povesteşte-mi!

— Primii care m-au învăţat să mint au fost părinţii mei. Mi-au zis că nu le pot spune oamenilor ceea ce gândesc. Este tot ceea ce au. Odată lăsaţi fără secrete, vor muri. Şi eu voi muri odată cu ei. La început nu prea înţelegeam. Dar erau sinceri. Chiar le era teamă pentru mine. Nu îi puteam face să sufere din pricina încăpăţânării mele… Eu ştiam şi examinam lumea. Îmi plăceau teribil jocurile copilăriei. Cele în care trebuia să ghicesc în care mână se află piatra norocoasă, cele în care mă jucam de-a v-aţi ascunselea, spânzurătoarea şi câte şi mai câte. Însă o făceam cu prudenţă, mereu atent la vorbele părinţilor mei. Ceilalţi nu aveau dreptul să afle. Trebuia să fiu un simplu norocos…

— Ai procedat foarte bine. Şi după aceea?

— Lucrurile s-au agravat mai târziu, când m-am îndrăgostit. La început ea mă iubea. De ce mă iubea? Aici mă loveam mereu de un sentiment confuz din partea ei, un amestec de curiozitate şi plictis. Însă şi ea ştia unele lucruri care îmi plăceau. Şi pentru asta nu trebuia să fie ca mine, pur şi simplu era ceva natural, fiziologic, intuitiv. Din păcate, la un moment dat, a început să mă mintă. Dar spre deosebire de părinţii mei, ea era egoistă. Şi-atunci m-am decis să-i fur secretele. Am scris toate lucrurile pe care le-ascundea, toate intimităţile, toate perversiunile, toate abuzurile pe care le suportase din partea tatălui ei… I-am spus că le voi face publice dacă nu repară ceea ce a greşit. A doua zi s-a sinucis. Nu era capabilă să suporte adevărul, nu era capabilă să se schimbe.

— Nu aşa trebuia să procedezi. Ţi-am zis de atâtea ori că răzbunarea este o cale distructivă. Câte drumuri mai

trebuie să faci ca să-nţelegi?

— Nu ştiu. Acolo-i atât de diferit…

— Lasă că mai vedem. Şi mai departe?

— După aceea am cunoscut şi alte persoane. Iubiri, prietenii… ca să aflu că toţi minţeau, ca şi când minciuna era ceva extrem de preţios, necesar, indispensabil. Ştii ce pretext aveau? O minciună spusă bine face mai mult decât un crud adevăr. Şi-atunci m-am întrebat: eu de ce nu le spun oamenilor ceea ce gândesc?

— Iar ai făcut totul de capul tău! De ce te-ai grăbit?

— Ştiu, ştiu. Dar dacă nu-mi dai niciodată şansa…

— Le-am dat-o altora şi-au vrut să stăpânească lumea. Peste tot e plin de religii şi războaie. Off, îmi daţi numai dureri de cap! Continuă!

— Mai târziu am ajuns în cele mai sofisticate laboratoare. Voiau să mă folosească drept armă de spionaj, drept detector de minciuni. M-au şi clonat, însă clonele mele nu ştiau absolut nimic. Cu toţii credeau că trebuie să fie ceva la mijloc, ceva ce poate fi măsurat, cuantificat. Făceau tot felul de teste, mă chinuiau, îmi scoteau unghiile şi dinţii, îmi amputau mâinile, picioarele, apoi le puneau la loc. Îmi făceau transplant de organe… dar fără folos. Într-un final au decis că trebuie să mor. Credeau că răspunsurile se află dincolo. Nu m-am împotrivit. Eram sătul de teste, de minciuni, de ipocrizie, de suferinţă. Eram pregătit să mor. Însă voiau să mă readucă la viaţă. M-au închis într-o cameră, m-au legat fedeleş de pat, mi-au făcut o injecţie…

— Şi iată-ne din nou împreună…

— Mda. Ţie îţi este uşor…

— De ce crezi asta?

— Am făcut atâtea drumuri, am avut atâtea trupuri şi chipuri. Nu te-ai plictisit? N-ai altceva mai bun de făcut?

— Nu mai durează mult. O să provoc şi apocalipsa.

— Ai ceva planuri după aceea?

— Ce-mi sugerezi?

Se privea şi nu ştia ce să răspundă. Universul era

frumos aşa cum îl crease. O oglindă în care să-şi vadă nefirească proiecţie. Dar avea dreptate. Lovi şi oglinda se sparse într-o puzderie de cioburi. Îşi privi palma. Avea o tăietură adâncă prin care se vedea o altă lume. Un nou început.